

LOUISE DOUGLAS

TULI-  
PUNANE  
KLEIT

Inglise keelest tõlkinud Ülle Jälle



*Hot Tub Girlsile armastusega x*

## PROLOOG

Kui laps uuesti ärkab, on väljas pime. Kardinate vahelt on näha taevas kuud säramas, pilvede taga seisab piimjas valgus. Õhk on vaikne ja liikumatu, nagu oleks oodata äikest. Laps kuulab oma kähedat hingamist.

Toas ei liigu miski. Seinal vaatab kipsist Jeesus kuuvalgel varjude vahelt alla, üks käsi õnnistamiseks üles tõstetud. Laps tahab ema, aga too on surnud. Lapsel on vaid väike südamekujuline medaljon, mida hoiab padja all – tema saladus.

„Issi!“ hüüab ta ettevaatlikult. Vastust ei tule. Ta kuulatab hooliga, aga ei kuule midagi. Pole isa norskamist ega tema väikese terjeri Tripi käppade krabinat alumise korruse linoleumil.

Tüdruk on täiesti üks.

Ta ajab end istuma ja lükkab niisked linad pealt. Kurk on kohutavalt valus, kaelal olevad lümfid on kivikõvad nagu ploomid. Klaas on voodi kõrval, aga proua de Villarsi toodud mahlapudel on teises seinas kummuti peal. Jeesus valvab seda. Laps libistab jalad aeglaselt ja ettevaatlikult põrandale. Põrandalauad kriuksuvad, talla all soojad ja paindunud. Ta on nii kuum, et sulataks ka küünlavaha, aga samal ajal väriseb külmast. Öösärk kleepub ihule, nahk on higist märg.

Tüdruk läheb akna alla, mis on mitu nädalat avatud olnud, et veidigi jahedust sisse tuleks, ja toetab käed aknalauale. Väljas on pime öö, siirupine. Maitse on nagu porist välja ilmunud ja päikese

käes kuivanud nii rohul kui kajakate sulestikul. Taamal on lahel sädelemas laeva tuled.

Kuu tuleb pilvede tagant välja – poolkuu niiskes taevas, selle all kauged Walesi mäed nagu tindiplekid. Kuuvalgel näeb laps veepiiril märjal liival liikumist. Seal on keegi. Korraks usub laps oma palavikudeliiriumis, et see on tema ema. Ta süda paisub, ehkki sügaval sisimas teab, et see ei saa olla. Ta jälgib inimest, kes läheb veepiirile, sirutab käe välja ning viskab midagi kaugemale. Kostab vaikne plärtsatus, kui ese vette kukub. Inimene seisab hetke, vahetides merele, kuni kuu kaob. Inimene pöörab ringi ja kaob taas varjusesse.

Reibas tuul tantsiskles üle laheäärsse lauskmaa, kõigutades kuivenduskraavide ääres kasvavate kõrkjate sulgjaid päid. Marnie Morahan läks koos koertega mööda teerada tagasi. Olid tema enda kallis Tessy ja hoiukoer – koletisliku välimusega loom, kellele Jenna varjupaigast oli pannud nimeks Mister. Tollel olid lühikesed jalad ja nii lai rind, et ta pigem paterdas kui kõndis. Nii pea kui kael olid armilised – täis vanu haavu ajast, mil ta oli võitluskoerte peibutis. Üht kõrva õieti polnud, teine oli sakiline nagu leht, mida teod on jäänud. Tema halliseguse koonu peal oli suukorv, mis oli mõeldud tema enda kaitseks. Kui mõni teine koer liiga lähedale tuleks, võib Mister üritada teda tappa. Ta oli juba viimase hoiatuse saanud. Järgmine agressiivne hammustamine jäaks talle viimaseks.

Marnie armastas kõiki loomi, isegi neid, keda oli keeruline armastada, nagu Mister. *Eriti* selliseid. Inimestega oli tal keerulisem toime tulla. See oli kahe otsaga asi. Naine ei usaldanud neid ning inimeste meelest oli tema imelik oma vanade musta värvi riiete ja saabaste, aukude-tätoveeringutega, juuksed siilisoengus. Nägu morn ning pilk maha suunatud, soovimata suhelda kellegagi peale oma perekonna, Jenna ja koertekooli klientide. Tema vaikimine. Marnie teadis, et teda kutsutakse veidrikuks ning veel hullemaksi. Sellest polnud midagi, sest ta oli sellega harjunud, olles ju kogu elu teistsugune olnud. Vahel tegi talle muret see, et tema kummalisus on piinlik tema tütrele Lucyle või mis hullem – kiusajad võtavad tolle tema tõttu sihikule. Aga õnneks oli Lucy

rõõmsameelne ja sõbralik, koolis populaarne. Ta võttis ema sellisena, nagu ta oli, ja ootas sama teisteltki. Tüdruk sai aru, et Marnie ei saa ennast muuta rohkem kui päike ei saa tõusta läänest. Ta ei pidanud olema inimeste lähedal ning inimesed ei pidanud olema tema lähedal.

Teerada oli kivine. Aukudesse olid tekkinud loigud. Rohi, mis kasvas hooletusse jäetud heinamaadel, oli vee all. Hekid kummalgi pool teed olid ammu raagus, mustad ja haprad. Tuulest räsitud puude oksad seisid harali pea kohal, puuvõõrik kasvas okste ühinemiskohtades nagu sassis juuksed. Kündmisest jäänud sügavad vaod põldudel olid täis vett, mis peegeldas valgust.

Pilved kihutasid sel hommikul üle kõrge talvise taeva. Kiivitajate parv sööstis järsult ülespoole, näidates valget ja siis musta. Tessy peatus nuusutama kakahunnikut ning Mister vaatas Marniet oma punaste võitlejasilmadega. Ta oli segaduses ega teadnud, millist rõõmu nuusutamine pakub.

Marnie pistis käe vana jope taskusse, kust võttis peotäie kuivatatud sardiine. Ta pakkus läbi suukorvi ühte Misterile, aga koer taganes. Ta arvas, et see on mingi trikk, ja kartis karistust. Naine viskas maiuse maha. Loom vahtis seda, aga ei üritanud süüa.

Mida nad sinuga küll tegid? arutles Marnie. Mida nad tegid?

Mister tõmbas sabajupi tagajalgade vahele ja värises.

Nad läksid edasi. Tessy jooksis ees, peletades minema põldpüü, kes peitis end heki all, ja vehkides oma spanjelisabaga. Põldpüü kriiskas ning tõusis kohmakalt lendu, jättes maha punased suled. Nad läksid ettevaatlikult üle raudteeliiprite, mis olid pandud üle kuivenduskraavi, mille ääres kasvasid hõbedased kõrkjad, ja suundusid teeraja lõppu. Marnie pani Tessy uuesti rihma otsa, avas siis värava ning nad läksid sealt koos läbi.

Vasakule jäi nüüd vana müür, mis ümbritses de Villarsite maja – kolmekordset gooti stiilis häärberit, mille ametlik nimi oli

Blackwater. Severn Sandsi linna elanikud kutsusid seda Suureks Majaks. Paremalt oli vana Channel View' kämping, mille hooldaja oli Marnie isa kunagi olnud ja kus ta oli lapsena veetnud kogu oma vaba aja. See polnud enam kämping. Nüüd oli see ehitusplats.

Umbes kuu aega olid buldoosid kündnud põlde, kus kunagi olid seisnud haagiselamud, lõhkudes vana lõbustuspargi asukohta. Iidne hekk, mis oli piiranud kämpingut, oli kadunud. Selle asemel seisid võrkaiad ja sildid, mis käskisid eemale hoida. Marnie kunagisel mänguplatsil olid hunnikus nii tellised kui plasttorud. Vana õunapuu, mida ehitajad veel eelmisel nädalal olid lubanud mitte puutada, lebas külili maas, juured suure mudase haavana paljastatud, oksad abitult taeva poole. Naine oli ehitajaid neednud, nähes, mida nad puuga olid teinud. Ta oli lapsena selle otsas roninud ning peitnud end lehtede vahele. Ta tundis iga oksa ja kühmu, iga kohta, kust kinni haarata. Puu oli olnud tüdruku sõber ning sõpru tal eriti polnud.

„See oli nagunii poolkuivanud,“ ütles töödejuhataja Gabriel Romanescu, kui Marnie aru päris. „Kui see oleks olnud terve, poleks see nii kergesti ümber läinud.“

Naine oli puud vahtinud – oksa, mis olid teda hoidnud, aga nüüd olid puruks murtud nagu luud.

„Mul on kahju, et see teid häirib,“ oli Gabriel lausunud, täites tekkinud vaikuse. Tavaliselt nii juhtuski, kui naine ei rääkinud. „Mulle ei meeldi puid maha võtta, kuid vahel pole valikut.“

Kämpingu kunagise sissepääsukoha – see oli nüüd umbrohtu kasvanud laastudest rada lagunenu kaare all, mille peale oli kirjutatud kämpingu nimi – juurde jõudes taipas Marnie, et midagi on teisiti. Suurte maapinda liigutavate masinate lõuad olid liikumatud, mootorid vaikisid. Ehitajad oma neonvärvi tööriistades olid kogunenud koha ümber, kus kunagi oli asunud lõbustuspark. Õhus oli ebakindlust, mida vaikus ainult rõhutas.

Marnie laksutas keelt ning koerad hoidsid tema lähedusse. Neonvärvi rõivastes ja kiivriga Gabriel Romanescu, saapad porised, seisis sissepääsu juures patrullauto kõrval. Huulte vahel oli sigaret, üks silm suitsu eest kisis. Ta kirjutas kahe käega telefonis sõnumit. Marnie lähenedes tõstis ta pea ja langetas siis taas pilgu.

Naine peatus mehe läheduses. Ta ei pidanud lausuma, et arutleb, mis juhtus ja miks töö seisab.

„Ma ei saa öelda,“ sõnas too pilku telefonilt tõstmata. „See on salastatud.“

Marnie ootas. Gabriel vaatas tema poole ja siis taas telefoni. Lõpuks võttis sigareti suust, uuris seda ja viskas mutta.

„Leidsime vana lõbustuspargi kohalt luid,“ lausus ta. „Arvame, et need on inimluud.“ Ta vaikis hetke ja parandas end siis: „Me nägime, et need on inimluud, aga me ei tohi sellest rääkida. Kogu suhtlus käib peakontori kaudu.“

Marnie vaikis. Lahelt puhus külm tuul. Ta kissitas selle käes silmi.

„Loodame, et need on vanad luud,“ sõnas Gabriel. „Loodame, et need on olnud seal sadu aastaid. Me oleme ennegi matusepaikade peale sattunud. Korra leidsime eelajaloolise surnuaia. Ülikoolid läksid pöördesse. Pidime töö peatama.“

Marnie vaatas kämpingu poole ning nägi seda sellisena, nagu see kunagi oli olnud – täis inimesi, värve, melu. Lapsed mängisid haagiselamute vahel kriketit, grillidelt kerkis suitsu, transistorraadiotest kõlas muusika. Naer, kilked ja vee pritsimine basseinis. Ta kujutles noort naist haagiselamust nr 49 – Alice Langi – enda poole tulemas, seljas kollane suvekleit. Heledad tumedamate juurtega juuksed lõksudega kinnitatud, säärtel sandaalide paeltest tekkinud rombikujuline muster.

Gabriel rääkis edasi, aga naine ei kuulanud enam. Tema taga Alice naeratas, lehvitades Marniele, aga too ei saanud vastu



lehitada, sest tal oli käes Alice'i riietega plastist pesukorv. Sel päeval oli olnud väga palav – päike kõrvetas, särades litritele pesukorvis kõige pealmise tulipunase kleidi küljes. Oli augustikuu õhtupoolik peaaegu kakskümmend viis aastat tagasi. Marnie Morahan oli tol ajal kümme aastat ja kaks kuud vana, haige. Ja ehkki ta seda siis ei teadnud, reetis ta Alice'i. Kuid ta ei saanud kunagi võimalust seda heastada, sest just sel päeval noor naine kadus.

Will Jones oli ainus reisija ühe vaguniga rongis Bristol Temple Meadsist Severn Sandsi. Ta istus akna all ja nõksutas jalgu. Pea valutas, halb oli olla.

Ta ei tahtnud minna tagasi linna, kus ta oli kasvanud, aga ta oli selle Alice'ile võlgu. Ta oli kord öelnud, et teeks naise heaks kõik, ning ta oli seda tõsiselt mõelnud. Mõtles endiselt. Naise osas polnud tal valikut olnud. Will polnud kakskümmend viis aastat saanud mitte midagi ette võtta, aga nüüd oli tal eesmärk – hoolitseda selle eest, et mees, kes Alice'i tappis, saaks karistuse.

Ta vahtis oma tontlikku peegelpilti määrdunud rongiaknal. Klaasi tagant mööduv maapind oli lausk. Alice oli surnud. Seda polnud enam võimalik eitada. Tõtt-öelda oli ta sügaval sisimas teadnud, et naine ei tule enam kunagi tagasi, aga kuni tema surma kohta kindlad tõendid puudusid, oli veel kerge lootus, et ta naaseb. Kuni tänaseni oli Will lubanud endal unistada: otsinud naise nägu metroosõitjate hulgast, kujutlenud juhuslikku kohtumist restoranis või pargis. Mõelnud, et nende jutuaamine oleks umbes selline: „Alice?“ – „Will? Issand jumal, oledki sina!“ Ja siis astuksid nad koos tulevikku. Nüüd oli see niit katkenud. Naine oli surnud kõige julmemal moel – mõrvatud. Mees tundis vaid meeletut soovi Guy de Villarsit selle kuriteo eest karistada.

Sest Guy tappis Alice'i.

Will oli seda algusest peale kahtlustanud, ent nüüd ta teadis.

Tema ülikooliaegne sõber Tony Castello oli talle teatanud, et Alice'i säilmed on leitud. Tony oli Avoni ja Somerseti politsei uurija. Ta teadis Willist ja Alice'ist – nagu kõik mehe sõbrad, oli ta lugu nende suvest sada korda kuulnud. Ta teadis, et sõpra oli mõnda aega naise kadumises kahtlustatud. Isegi siis, kui üks tunnistaja ütles, et oli näinud Alice'it kadumise õhtul üksinda mere poole minemas, näidati näpuga Willi peale. Kui politsei juurdluse lõpetas, üritas mees oma eluga edasi minna. Aga häbitunne, et teda kahtlustati armastatud naise tapmises, ning kibestumine oma süüdistajate vastu polnud kadunud. Ka mitte kurbus selle üle, et Alice oli surnud. Tony teadis väga hästi, et Willi karjäär ja kirglik suhtumine lahendamata kuritegudesse oli seotud obsessiivse huviga naisega juhtunu vastu.

Seda uudist polnud lihtne teatada ning nende hommikuse telefonikõne ajal polnud Tony üritanudki seda ilustada.

„Arvasin, et tahaksid teada,“ oli ta Willile tervituse järel öelnud, „et Severn Sandsist leiti maetud säilmed.“ Ta vaikis hetke, siis lisas: „Noore hapra kehaehitusega naise säilmed.“

Mehe suu oli kuivaks läinud. Ta oli niisutanud huuli, üritanud rahulikult hingata.

„Will? Kuuled või?“

„Jajah. Kuulen. On ta ... on ta tuvastatud?“

„Veel mitte.“

„Te siis ei tea ...“

„Me ei saa olla täiesti kindlad, et see on Alice Lang, aga kõik viitab temale.“

Tekkis pikk vaikus.

„Kus?“ oli Will viimaks küsinud. „Kus Severn Sandsis ta leiti?“

„Kämpingust. Karussellide koha pealt.“

Mees ägas. Ta toetas end vaba käega.

„Tean, et sul on seda raske kuulda, semu,“ lausus Tony leebelt, „aga vähemalt saab ta nüüd maha matta. Nüüd on lõpplahendus olemas.“

Willi peopesa oli kõögiseina mustade plaatide vastas. Ta kujutles Alice'i surnukeha hauas keras, nahk kuuvalgel tumeda mulla taustal hele.

Tony rääkis edasi.

„Kaelaluude hulgas oli hõbekett. Üks ripats oli A-täht. Teine oli väike hõbedane pääsuke. Kas need ütlevad sulle midagi?“

Will mäletas väikest metallist lindu Alice'i kurguõõnsusel A-tähe kõrval – selgelt piiritletud naise päevitunud ihul, läikimas päikese käes. Ta mäletas, et armsama sõrmed puudutasid seda. Siis pöördus Alice mehe poole, naeratas ja ütles: „See on täiuslik, Will!“

„Will?“ ütles Tony. „Will? On kõik korras, semu? On kõik korras?“

\* \* \*

Will oli olnud kodus, kui Tony Castello helistas, ja valmistanud oma sõbratarile Saoirsele espressot. Naine töötas kirjastuses – nii nad kohtusidki – ja käis enamasti Londoni teises otsas tööl. Ent eelmisel päeval oli ta end tõbisena tundnud ning otsustanud kodus töötada. Tavaliselt oleks mees saanud lahkuda küsimustele vastamata, aga kuna Saoirse oli kodus, pidi ta ütlema, et pakib asju, kuna sõidab tagasi Severn Sandsi.

„Miks?“ päris naine kahedal häälel, taskurätik nina vastu surutud. Will toppis parajasti oma sülearvuti laadijat seljakoti küljetaskusse. „Mis mõtet on tagasi minna? Sa ei saa ju midagi *teha*.“

„Pean olema seal, kus see juhtus, et sellest kirjutada.“

„Miks sa siin ei võiks kirjutada?“

„Sest see poleks ehe.“

Saoirse vaatas teda kahtlevalt. Ninasõõrmete ääred olid roosad.

„Ma võlgnen selle Alice’ile,“ sõnas Will.

„Sa võlgned selle Alice’ile?“

„Jah.“

Naine hammustas huulde, et mitte öelda Alice’i kohta midagi inetut. Tema nagu kõik Willi eelmised sõbrataridki uskus, et mees peaks kunagise kallima unustama ja eluga edasi minema. Aga lahtirullunud tragöödiat arvestades ei saanud ta ju midagi salvat öelda. Ta vaatas Willi kurvalt. Ta ise ei näinud muidugi hetkel just hea välja – kahvatu ja vesiste silmadega. Kohv auras aknalaual. Mees teadis, et see jääb joomata. See oli Saoirse juures üks häirivaid omadusi – ta valmistas või küsis alatasa jooke, kuid ei joonud neid. Will kallas pidevalt pooleli jäänud kohvikruuse kraanikaussi tühjaks.

„Sa ei lähe tegelikult tagasi Alice’i pärast. Sa tahad minust eemale saada, eks?“ uuris naine.

„Mis asja?“

„Sa teed seda, mida alati, kui olukord keeruliseks kisub – lähed minema, mitte ei lahenda probleemi.“

„Issand, Saoirse, see pole kuidagi sinuga seotud.“

„Tean, et viimasel ajal on meil keeruline olnud, aga ...“

„Saoirse ...“

„... igal paaril on nii paremaid kui halvemaid aegu. Jää siia, räägime ja lahendame selle ära, leiame võimaluse edasi minna.“

„Saoirse, *palun!* Kuidas sa võid seda öelda? Alice on surnud!“

Tekkis hetkeline vaikus. Will kuulis naise vilisevat hingamist. Ta jätkas pakkimist, toppides asju seljakotti.

Naine katsetas teistsugust taktikat. „Mis siis, kui ma jään tõsiselt haigeks?“

„Sul on telefon. Ciara ja Finn on kümne minuti kaugusel.“

„Uskumatu, et sa jätad mu sellises seisus üksi.“

„Sa saad hakkama,“ sõnas Will.

Saoirse pöördus ja lahkus toast, sulgedes ukse pauguga enda järel. Will tundis hetkeks süümepiinu, aga mitte piisavalt, et naisele järele minna. Nad olid olnud koos üksteist kuud, mis oli mehe suhete puhul enam-vähem maksimum. Tal oli viimasel ajal tekkinud lämmatav tunne – nagu ikka lahkumineku eel. Kui see tunne tekkis, polnud mõtet piina pikendada. Willil ja naisel, kellega ta parasjagu koos oli, oli siis mõistlik lahku minna. Praegu aga pidi ta suunama oma emotsionaalse energia Alice'ile ja tema mõrtsukale. Ta ei tahtnud, et tunded Saoirse või kellegi teise vastu segama hakkaksid.

\* \* \*

Willi mõtted olid hetkega tagasi Alice'i juures.

Naine oli surnud, aga ta tundus olevat nii tõeline, nagu istuks rongis tema kõrval – väike nihelev kogu oma kõrvarõngaste ja käevõrude, ümmarguste päikesepriillide, jalaketi ning tätoveeringuga. Mis sellest pidevalt temaga koos olevast tüütust naervast väikesest kummitusest nüüd saab? Kas ta kaob? Ja kui kaob, mis Willile alles jääb? Mis *temast endast* alles jääb?

Pärast seda, kui lahe äärest leiti tulipunane kleit, tundus teooria, et Alice uppus, õige olevat. Ka Marnie uskus seda.

Ta oli lapsena käinud tihti mere ääres ja visanud vette lilli. Kui ta silmad sulges ja keskendus, oli ta kindel, et kuuleb naist enda lähedal. Aeg-ajalt nägi ta Alice'it vilksamisi isegi lahe kohale kerki-  
vad udus või peegeldustes selle pinnal. Tihti nägi ta ka teda unes – tema unenägudes olid meri ja Alice üks. Enamasti oli see olnud lohutav. Kui naine oli lahe osa, oli ta endiselt olemas, seega polnud päriselt läinud.

Aga see polnud tōsi – ei tunded, vilksatused ega unenäod. Alice polnud kämpingust lahkunudki. Ta oli visatud sinna nagu praht, nagu ei tähendaks ta midagi.

Marnie oli peaaegu jõudnud kohani, kus rada teda ja koeri kodu poole viiks, kui tee ääres peatus suur pruunikas auto. Kõrvalistuja uks avanes ning välja tuli heledapäine naine.

„Vabandage!“ hüüdis naine. „Kas me saaksime korraks rääkida?“

Marnie tundis tavapäraselt paanikat selle üle, kuidas anda mõista, et ta ei saa rääkida. Kuid tema ja blondiin olid teineteisele juba otsa vaadanud, nii et ta ei saanud teha nägu, et ei näinud teist. Ta ootas, et naine tema juurde tuleks. Tõsi oli glamuurne, tugevasti meigitud. Juuksesalgud kleepusid huultele. Ta lükkas need kõrvale ja naeratas. Samal ajal liikus tema pilk mööda Marnie keha üles-alla, uurides tema välimust ning lahterdades-sildistades teda. Kelleks? Gootiks? Maakaks? Veidrikuks?

„Vabandage, et ma teid tülitän,“ alustas naine ja ajas silmad suureks demonstreerimaks, kui siiras ta on. „Mina olen Xena Wills teleuudistest. Püüan leida kedagi, kes oleks valmis rääkima vanast Channel View' kämpingust. Kas te tunnete kedagi?“

Marnie raputas pead.

„Oh ...“ Naise naeratus hakkas kaduma, aga oli kohe tagasi. „Te jalutate koertega, ilmselt olete kohalik! Olete kohalik? Jah? Fantastiline! Kas te ei tahaks televisioonis esineda? Ausõna, selle peale kulub ainult viis minutit. Lihtsad küsimused ja me oleksime hirmus tänulikud.“ Ta naeratas võimalikult veenvalt. Marnie taganes sammu. Kõris pitsitas nagu alati, kui võõrad teda kõnetasid. Ta puudutas oma huuli ning raputas pead, lootes, et naine mõistab.

„Mis on?“ küsis too. „Mis viga? Te ei mõista inglise keelt? Oh! Te olete tumm?“

Marnie noogutas, sest nii oli lihtsam. Siis ta pööras ringi ja eemaldus, koerad kõrval. Naine naeris korraks hämmeldunult ning ütles midagi oma kolleegile. Marnie kuulis vaid kaht sõna – sugulaste abielud.

Eks näis, kas keegi siin on valmis sinuga vestlema, mõtles Marnie.

Severn Sandsis räägiti ikka veel sellest, mis juhtus, kui ajakirjandus Alice Langi kadumise järel linna tuli. Oh, milliseid pealkirju siis avaldati!

Tina Truss, kes töötas Channel View's poole kohaga koristajana, oli tollal andnud intervjuu meeldivale noorele mehele. See oli teinud talle kokteili välja ja öelnud, et on vabakutseline. Siis aga selgus, et ta töötas News of the Worldis. Intervjuus oli Tina rääkinud kõikidest kuulujuttudest, mida ta Alice Langi ja kämpingu kohta oli kuulnud. Järgnevad lood oli naistevahetuse ning ajutiste bordellide teemadel. Samuti prostituutidest, kes rentisid haagiselamuid, et suveperioodil kundesid „lõbustada“. Linnaelanikud



polnud endiselt Tinale seda andestanud, ehkki too väitis, et tema sõnad olid kontekstist välja rebitud ning teda oli lollitatud.

Marnie ei tundnud Tinale eriti kaasa. Pärast intervjuud lasid Trussid paigaldada uued aknad ja maja fassaad kaeti kiviimiteeringuga, mis torkas tänava teiste majade kivikrohvi seas silma. Iga kord, kui Marnie sealt möödus – ehkki pere oli ammu ära kolunud –, tuletas see talle meelde inetusi, mida Tina oli Alice'i kohta rääkinud. Aga ka häbi, mille tema reetlikkus oli linnale kaasa toonud.

Mida lähemale Will Severn Sandsile jõudis, seda suuremat hirmu ta tundis. Ta oleks andnud kõik, et Alice'i lool oleks olnud õnnelik lõpp. Ta oleks loobunud ülejäänud elust üheainsa päeva, tunni, kas või minuti nimel naisega.

Kui ta ainult oleks tookord teisiti käitunud. Kui ta ainult oleks suutnud oma armukadedust talitseda.

Will teadis, et see on tema viimane võimalus õiglus jalule seada. Praegu polnud pööraste süüdistuste aeg – ta pidi keskenduma faktidele. Kohtulikud asitõendid on ammu minema visatud, nii et ta peab Guy deVillarsi süü tõestamiseks leidma teise mooduse.

Willil oli olnud palju aega mõelda oma strateegiale. Ta oli kavatse-  
nenud Alice'ist raamatut kirjutada kakskümmend aastat. Pealkirigi oli olemas – „Tüdruk haagiselamust nr 49“. Selle hommiku avas-  
tus oli ilmselgelt alguspunkt ning lõpp oleks Guy deVillarsi kohtu-  
protsessi kirjeldus. Ta oleks ise kohal, näeks, kuidas mees mörvas  
süüdi mõistetakse. *Siss* oleks lõpplahendus käes.

Aga kõigepealt on vaja tööd teha. Käegakatsutavate asitõendite puudumise tõttu ja kuna politsei alustas nullist, oli Willi ülesanne neid koguda. Teised olid samuti Alice'it tundnud, kuni ta Severn Sandsis elas. Härra ja proua deVillars, Guy vanemad ning käm-  
pingu omanikud vaevalt midagi sellist ütlevad, mis nende poega kahjustaks. Aga tema enda ema Angharadi mälu oli endiselt üli-  
hea. Too elas nüüd Mallorcal kõigest telefonikõne kaugusel.

Oli ka teisi võtmetunnistajaid: kämpingu hooldaja John Morahan ja Johni tütar Marnie.

Marnie.

Willil tekkis naisele mõeldes ebamugav tunne. *Kaks* ebamugavat tunnet. Häbi ja süümepiinad. Ta ei tahtnud tõesti enam kunagi Marnie Morahaniga kokku sattuda.

Mõtete hajutamiseks luges ta nende artiklite pealkirju, mille oli aastate jooksul ajalehtedest välja lõiganud ning alles hoidnud.

**Noor naine kaob kämpingust**

„Kõrgendatud hääli“ kuuldi haagiselamu läheduses, kus ilus Alice elas

**Meie häiritud tütar:**

**Alice'i vanemad võtavad sõna**

**Alice rääkis enesetapust:**

**koolikaaslase paljastavad väited**

Ja kõige hilisem.

**Kämpingu müsteerium: mis tegelikult juhtus Alice Langiga?**

Lugu, mis oli saanud inspiratsiooni selgeltnägijast, kes väitis, et Alice Lang lavastas oma surma lahes ning läks kaasa mustlastega. See teooria oli varemgi ringi liikunud.

Homses ajalehes on veel pealkirju, rohkem spekulatsioone. Toimetajad sätivad kõrvuti fotosid ehitusplatsist ja rahvast tulvil kämpingu hiilgeaegadest. Nad kasutavad taustal näha olevat Second Severn Crossingut metafoorina elu teekonnale. Inimesed, kes Alice'it ei tundnud, otsivad internetist nii pilte kui informatsiooni. Nad postitavad tema kohta kommentaare, millest osa on osavõtlikud, osa hukkamõistvad, osa julmad. Nad teevad oletusi ja otsuseid. Nad käituvad, nagu kuuluks ta neile. Aga Alice ei

kuulunud kellelegi. Ainult Will Jones oli tõeliselt mõistnud, milline inimene naine oli.

Tal oli telefonis oma lemmikfoto koopia Alice'ist. Naine istub haagiselamu nr 49 ukse ees trepil, sõel põlvede vahel. Ta puhastab maasikaid, mida John Morahan on talle andnud, oma aiast korjanud. Alice vaatab Willi poole üle päikeseprillide, mänguline ilme näol, võrud randmetel. Tal on seljas oranžid bikiinid. Need rõhutavad tema päevitunud keha ja ilusat saledat figuuri. Willile meeldib see foto mitte sellepärast, et see on seksikas – ehkki muidugi on –, vaid sellepärast, et see kujutab naise olemust. Mänguline, elav, rõõmus.

Nad olid foto tegemise ajal armukesed. Alice ja Will. Nad olid armunud. Sel pärastlõunal, sel maasikate pärastlõunal oli mees vaadanud, kuidas Alice limpsis sõrmeotstelt mahla. Ta arutles, kas on võimalik olla nii õnnelik, nagu tema oli, ilma et plahvataks ilutulestiku raketina. Ta mäletab igavesti päikesevalgust naise põsel, kuidas too lükkas juuksed kõrva taha. Selle magusa maasika maitset, mille Will näppas.

See oli täiuslik. Nii oli see alati, kui nad olid koos. Kuni nende vahele tuli Guy deVillars ja rikkus kõik ära.

Kolm nädalat – seitsaadik, kui Alice Channel View' kämpingusse saabus, kuni peaaegu selle päevani, mil ta kadus – oli Will elanud imelise pinge olekus. Ta magas vähe, väherdes teki all majakeses, kus ta elas koos oma ema Angharadiga, kes norskas teisel pool seina. Noor mees käis kuuvalgel jooksmas, sest päevad olid liiga palavad, ning ujus kämpingu basseinis. Päeval kaevas ta proua deVillarsi lillepeenraid, ehkki muld oli kuiv ja kõva. Siis seisis lahe ääres ning loopis kivikesi vette. Ta tegi kõike, mis võimalik, et leevendada endas Alice'i tõttu kasvavat survet. Püüdis end väsitada, et saaks magada. Kolm nädalat mõtles ta ainult oma kallimale, unistas ainult temast. Alice täitis kõik tema ärkveloleku hetked

igatsusega, mis oli nagu kustutamatu janu. Nagu sügelus, valu, kummitav lugu. Kolm nädalat eksisteeris ta olekus, mis jäi õndsapašina ja piinava õndsuse vahele. See oli kas taevas või põrgu, aga mitte kordagi midagi vahepealset. Ja kogu selle aja rikkus ainsana Willi õnne Guy deVillars ning see, kuidas ta naist jälgis, üritas end tolle lähedusse sokutada, tulla nende armastuse vahele.

Guy oli süüdi, et Will ja Alice tol viimasel öhtul tülitseksid. Guy oli süüdi, et nad läksid laiali tüli lahendamata.

Will polnud kordagi tegelikult uskunud, et naine end uputas – isegi mitte pärast seda, kui proua deVillars lahe äärest tulipunase kleidi leidis. Alice poleks seda teinud. Mehel oli lihtsam uskuda, et ta lahkus koos mustlastega. Ta suutis tunnistada seda, et armsamal oli tõsisemid isiklikke probleeme, aga Will teadis ka, et hingelt oli ta optimist. Naine uskus, et teda ootab helge tulevik, ta armastas elu rohkem kui ükski tema tuttavatest. Alice Lang oli tahtnud elada iga keharakuga ning see muutis tema mõrva veelgi julmemaks.

Selle tõttu oli ka nii tähtis, et süüdlane saaks karistuse.

Majake, kus Marnie Morahan oma tütre Lucy ja hulga loomadega elas, asus Holm Chapel Lane'il Severn Sandsi linna äärealal. See oli kitsas tänav, hekid kummalgi pool, tumedad söömata viirpuumarjad krimpsus. Sel pärastlõunal liikus traktor aeglaselt hämaruses, püüdes heki pealmist osa mehaanilise lisaseadme abil, enne kui linnud pesa tegema hakkavad. Ühel pool tänavat aasal sõid härjivasikad, teisel lambad koos kevadiste talledega.

Marnie läks tuppa, pani tuled põlema ja pistis halu pliidi alla. Ta jättis Tessy kööki, kuni tegeles Misteriga, kes elas majakese taga talli söödaruumis. Enne kui koer varjupaika toodi, oli ta elanud ainult puurides. Tema jaoks oli kodune keskkond rõhuvalt keeruline ja hirmutav, ta eelistas söödaruumi lihtsust ning etteaimatavust selle paljaste seinte ja trellitatud akendega. Naine lasi tal meelsasti olla seal, kus loomal kõige mugavam oli. Ta oli pannud ruumi radiaatori, laotanud betoonpõrandale vaipkatte ja tekke. Ta oli parasjagu koera sisse viinud, kui telefon tagataskus helises. Helistas Jenna.

„Tere, Marnie. On kõik hästi, kullake?“

Marnie sulges puusaga söödaruumi ukse ja lükkas riivi ette. Ta saatis pöidla märgi ning läks tagasi majja. Tessy esikäpad olid tagaukse aknal, klaasil porised triibud. Kui ta perenaist nägi, kraapis ta akent, hüpeldes tagajalgadel, nii et kogu keha võbeles rõõmust.

„Kuulsin, mida nad kämpingust leidsid,“ jätkas Jenna. „Tahtsin veenduda, et sul on kõik hästi. See pidi olema sulle kohutav ehmatuse. Sa ju tundsid seda naist, eks?“

Ta astus tuppale. Siis põlvitas, et koer saaks tema nägu lakkuda. Ümber Marnie tiirutav koer oli parim lohutaja. Jenna rääkis ikka veel.

„Issake, kui *hirmus!* Kui ta oli maha maetud, siis see tähendab, et ta tapetigi, eks? Nad peavad juurdluse uuesti algatama. Kas ajakirjandus koguneb jälle siia? Mu ema ütles, et tookord tuhnisid reporterid prügikastides ja puha. Seda meil küll vaja pole, ega? Kämping on suletud, buldooseriid-kallurid teevad kõik kohad poriseks ning nüüd veel kamp mingeid paganama ajakirjanikke nuuskimas. Mis siis, kui selgub, et keegi *kohalik* ta tappis? Mis siis, Marnie?“

Naine läks kööki, pistis telefoni öla ja kõrva vahele ning lasi Tessyle kraanist kaussi vett.

Jenna ei oodanud enamasti Marnie vastust. Ta jätkas: „Su isa töötas kämpingus, eks? Nad küsitlesid teda tookord, eks? Ta ilmselt mäletab kõike. Hoiata teda ajakirjanike eest. Nad võtavad ta ette, Marnie, pane mu sõnu tähele, kuna Alice oli *sinna* maetud ning su isa oli ju kämpingu hooldaja. Nad võtavad ette kõik, kes midagi mäletada võivad, eriti mehed. See pidi ju olema mees, eks? Või siis ikkagi naine? Ja tavaliselt on süüdi ohvri tuttav. Peaaegu alati. Olen nende asjade kohta lugenud. Nad üritavad leida kellegi, kelle kaela süü veeretada. Neil on alati süüdlast vaja.“

Tekkis vaikus, mille ajal Marnie kuulis nii Jenna hingamist kui samme. Niuksumise ja kauge haukumise järgi oletas ta, et Jenna on varjupaigas, minnes ühest hoonest teise.

„Igatahes,“ jätkas Jenna, „kui see on liig, siis keeldu. Aga me saime täna ühe koera. Väike emane terjeri segu, leiti Catbraini punkrist. Ta on väga halvas seisus, Marnie. Seisan praegu kutsa

boksi ees. Ta istub nurgas vastu seinat ja väriseb. Ma ei saa teda kasside pärast koju võtta, Minal on titt. Ta *võiks* ju siia jääda, aga mul on nii hale teda sellisena näha. Sina armastaksid teda, Marnie, ma tean seda. Ja ta sobiks Tessyga tuppa hästi. Ta on nii armas, aga ma tean, et sul on juba Mister, ning kui see on liig ...“

Marnie saatis pöidla märgi.

„Sa võtad ta? Oh, suurepärane! Kas sa kohe saad tulla? Ei? Pärastpoole siis. Seitse? Kaheksa? Pool üheksa?“

Naerunägu.

„Olgu, pool üheksa siis. Aitäh, Marnie! Suur tänu! Sa oled parim. Teadsin, et sa ei vea mind alt. Pärast kohtume. Sa armud temasse, ma luban, ja tahad ta endale jätta. Sa ei soovigi teda tagasi anda.“

Marnie katkestas kõne ning pani telefoni kapile. Ta vaatas heledas ja hubases köögis ringi. Maja seinad olid värvitud kahvatusiniseks, välja arvatud söögituba, mis oli kollane. Toad olid täis värve ja esemeid, mida naine oli kogunud amulettideks: kuusekõbid, kivikesed, lahest leitud ajupuutükid, joonistused Marnie enda ja tema hoole all olnud erinevatest koertest. Lisaks tema ja Tessy *agility*-võistlustelt, samuti Lucy ja tema poni Scrumpy ratsavõistlustelt ning laatadelt saadud karikad. Raamitud foto umbes nelja-aastasest Marniest koos ema Denise'iga pliidi kohal riulis. Kiitsakas tüdruk valges kleidis rihmikute ja sokkidega, juuksed plastklambriaga kinnitatud. Ta naeratab häbelikult, nõjatudes vastu Denise'i, kes kükitab, käsi tütre ümber. Marnie isa oli selle foto teinud. See oli üks vähestest asjadest, mis naisel oli emast jäänud, lisaks mälestused. Aga ka karp, mis tal oli riidekapi põhjas, ja medaljon, mille ta leidis oma padja alt ema surmapäeval.

John Morahan oli põletanud suure osa Denise'i fotodest. Ta oli hävitanud need koos riiete ja raamatutega hooldaja majakese tagaaias põletusahjus mõni päev pärast matuseid. Ta oleks kõik



ära põletanud, kui Angharad Jones poleks peale sattunud ja teda takistanud.

„John, mida sa teed? Mis siis, kui sul on ühel päeval neid asju vaja saamaks lohutust? Või ...“ Naine oli nooganud Marnie poole, „... tema tahab oma ema kohta teada? Mis siis?“

Angharad oli pakkinud Denise'i allesjäänud asjad kokku – jalatõud, meigikoti, parfüümpudeli vannitoa aknalt, mõned raamatud, mis riulitesse olid jäänud. Ta oli pannud need kasti ja viinud selle oma majakesse. „Kui sa midagi tahad, kullake, tule ja küsi tädi Angharadilt, eks?“ oli ta öelnud tüdrukule tolle lõuga näpistades.

Marniel polnud sellest väga midagi, et fotosid polnud. Denise ei olnud piltidel kunagi tema ise, oli liiga kohmetu. Tütar eelistas mäletada ema sellisena, nagu too oli kõige õnnelikumana – siis, kui ta luges. Denise süvenes täielikult raamatusse, mida parasjagu luges. Keerutas sõrmede vahel medaljoni hõbedast ketti, pilk liikumas lehekülgedel edasi-tagasi. Marnie isale käis see närvidele, nagu oleks ta olnud armukade raamatute ja aja peale, mille naine nende seltsis veetis. Aga tüdrukule meeldis ema kõrval istuda ning temaga koos lugeda. Vahel tõstis ta pilgu oma raamatult ja nägi, et Denise oli lugemise katkestanud ja vaatas aknast välja.

„Oh, ära tee minust välja!“ ütles ema, kui märkas, et tütar vaatab. „Mu mõtted läksid uitama! Olen kuskil kaugel.“

Aga kui ta Marnie pilku ei märganud, oli Denise'i näoilme tõeliselt kauge. Nagu oleks ta päriselt kusagil kaugel, mitte ainult mõtetes.

\* \* \*

Majake oli Marnie pelgupaik. See oli väike ja hele, ilma pimedate nurkadeta. Seal ei meenutanud talle miski olukordi ega inimesi, keda ta kartis. Tüdruk ei lubanud majja mitte kedagi, keda ei

tundnud või ei usaldanud, nii et siin ei olnud mitte kunagi halba või ebamugavat tunnet.

Angharad oli Marniele selgitanud, et nendest kohtadest, kus ta tahab puhata ja end turvaliselt tunda, nagu elu- ja magamistuba, tuleb halva võnked eemal hoida. „Pelgalt mõte,“ oli naine öelnud, „tilluke sünge mõte võib jätta pisikese pleki ning kui see on olemas, tekitab see probleeme. Seda ei saa üle värvida. Seda ei saa kemikaalidega eemaldada. See on seal igaveseks.“

„Aga riiud?“ oli tüdruk küsinud. See jutuajamine toimus veidi pärast tema ema surma, kui ta veel natuke rääkida suutis, ehkki oli kohutavalt häbelik laps.

„Riiud? Sa mõtled tülitsemist?“ Angharad oli keelt laksutanud ning pead vangutanud. „Oo ei, kullake, sa ei taha üritadagi puhata toas, kus inimesed on tülitsenud. Isegi kui nad ära lepivad, ei saa inetuid sõnu tagasi võtta. Need jäävad igaveseks alles.“

Marnie oli olnud üheksane, kui Denise suri. Too oli olnud leebe ja hooliv ema, vaikne ning lahke. Häda oli selles, et kõik head mälestused rikkus see, mis tuli pärast. Tüdruk ei suutnud meenutada ema ja temaga koos veedetud aega teadmiseta, et varsti pärast seda ta suri.

Seega tuli Marnie oma minevikuga toime selliselt, et hoidis seda endast eemal. Tema ema oli surnuaial ning ta oli uskunud, et Alice oli meres. Kaks naist, keda ta oli armastanud, olid surnud. Aga nad olid piisavalt lähedal, et vajadusel nende juures käia. Ja piisavalt kaugel, et mitte tema rahu häirida. Kuid minevik oli nagu vesi. Kui tõus tekkis, ei hoidnud seda enam miski tagasi.

Vana Channel View' kämpingu asukohast olid leitud inimluud ning inimesed, kes olid Alice Langi nimegi unustanud, meenutasid teda taas. Nad meenutasid kuuma suve, õuevee kasutamise piirangut ja kõrbenud muru, päevituskreeme ning päikesepõletusi. Suve, mil ajakirjandusse sattus kohutavalt intiimne foto Alice'i

magamistoast haagiselamus nr 49 – tema keha jälg voodil, sassis linad, aluspesu põrandal. Nad meenutasid, et noor naine läks kaduma ja selles süüdistati Will Jonesi. Siis oli keegi teatanud, et nägi Alice'it vee äärde minemas ning tema kleit oli lahest kaldale uhutud. Pärst seda ütlesid kõik, et ta ilmselt uppus, aga mingeid jälgi ei leitud.

Kuni praeguseni.

Will Jones seisis Severn Sandsi rongijaama ooteplatvormil, seljakott ühel õlal, ja vaatas ringi. Ta nägi ennast, nagu vaataks filmi.

Mehe jaoks oli olevik mustvalge kunstiteos, minevik aga värviline nagu vana Super 8 video. See oli liiga terav, toonid oranžid ja roosad, tausta valgus pimestavalt kuldne. Film keris edasi võbel-des, kõikuv projektor kujutas seinal stseene.

Esimest korda nägi ta Alice'it korralikult siis, kui puhastas kämpingu servas kuivenduskraavi. Veetase oli madal, vesi seisis selles ning hakkas haisema. Will oli terve pärastlõuna tirinud kraavist välja kõrkjaid, iiriseid ja vetikaid. Ta lükkas märga sodi täis kärü teerajal teisel poole hekki, mis kulges haagiselasute taga. Kärü raske sisu haises, rohi närbus kuumuse käes. Õhus lendlesid sääsed.

Noormehe rind ja käed olid lihaselised ning ta oli õues töötamisest korralikult päevitunud. Tüdrukud vaatasid teda nüüd, ehkki varem polnud seda kunagi teinud. Kui puhkajad kämpingusse tulid ja hakkasid asju autodest välja tõstma, naeratasid nende teismelised tütreid vahel talle või vahtisid häbenematult, närvides nätsu. Väike Marnie Morahan, kes märkas alati, mida vanemad tüdrukud teevad, oli pannud talle hüüdnimeks Dieetkokakoola Mees. Will ütles, et olgu vait, aga tegelikult see meeldis talle.

Tal polnud sõbratari. Noh, natuke nagu oli ka. Üks kohalik tüdruk. Daisy Bradshaw oli hakanud igal pärastlõunal kämpingus käima, kui lõpetas töö Avenmouthil asuvas apteegis. Vahel